

Cuprins

Colac de salvare.....	9
Soarele islandez.....	18
Seceta.....	33
<i>Feng shui</i>	39
Veriga slabă.....	43
<i>Impasse</i>	48
Inerție.....	78
Grădina secretă.....	93
Muncile eroului.....	107
<i>Sol de Tebas</i>	120
Rețeaua.....	124
Muchii.....	131
O lume ciudată.....	151
Fum.....	164
Să rupi scoarța.....	166
Café.....	189
Muncile omului.....	220

Marchizul.....	231
Corbul.....	248
Folie de bucătărie.....	277
Schelete.....	280
Urâtenie.....	294
Domni.....	307
Investigații preliminare.....	317
Un tâmpit se uită la mare.....	333
Croncănituri.....	341
Belesar.....	355
Greața.....	375
Păcatul truției.....	377
Rățiunea și echilibrul.....	394
Sub cerul liber.....	412
De vorbă cu morții.....	426
Insomnie.....	441
Sertare cu fund dublu.....	443
Recuzită.....	452
Inima crocodilului.....	471
Avanscenă.....	475
Brontofobie.....	488
Misiune.....	497
Tevatură.....	499

Ecou.....	502
Gardenii	507
<i>Nunca más</i>	510
Furtuna.....	521
Sacramentul bucuriei	523
Aplauze, reverențe, cortina.....	531
Întoarcerea acasă.....	539
<i>Mulțumiri</i>	543

Dolores Redondo

Îți voi da toate acestea

Traducere din limba spaniolă
și note de Marin Mălaicu-Hondrari

Femeia a întârziat cu privirea asupra lui, apoi a schițat un zâmbet amar și i-a indicat să ia loc pe canapeaua din fața semi-neului, în timp ce ea s-a așezat alături, într-un fotoliu.

— Iertați-l pe Santiago, a zis imediat după ce s-a așezat, e extrem de temperamental, mereu a fost așa, încă din copilărie. Dacă îl contraziceai, își arunca jucăriile și le strica, pentru ca mai apoi să plângă după ele ore în șir. Dar să nu vă lăsați păcălit: fiul meu nu e un viteaz, e o dezamăgire din cap până-n picioare.

Manuel a privit-o suprins.

— Da, domnule Ortigosa, e o mare nenorocire, dar toți copiii mei au fost o decepție totală. Sper să vreți să bem un ceai împreună, a zis și și-a întors privirea spre un loc aflat în spatele ei.

Manuel s-a răsucit și a văzut venind spre ei o femeie de a cărei prezență nici măcar nu-și dăduse seama. Purta un halat vechi, de infirmieră, cu mâneci largi, alb, din bumbac, ciorapi groși, de aceeași culoare și o bonetă apretată peste părul scurt, lipsit de strălucire din cauza fixativului, dar aranjat în așa fel încât să denote eleganță. Când a ajuns lângă ei, i-a simțit mirosul de spray, făcându-l să-și amintească de mirosul insuportabil al bătrânei sale mătuși.

Femeia a așezat pe masă serviciul de ceai, a turnat ceaiul și le-a întins câte o ceașcă, păstrându-și una pentru ea. După care s-a așezat în fața stăpânei ei, fără să scoată o vorbă.

— Aveți copii, domnule Ortigosa?

Manuel a negat.

— Nu, firește, după cum bănuiam. Dați-mi voie să vă spun că, în acest caz, sunteți mai avantajat decât mine.

A luat o înghițitură de ceai, apoi a continuat:

— În ciuda întregii literaturi ieftine care există despre acest subiect, cert este că, de cele mai multe ori, copiii sunt o dezamăgire; cei mai mulți dintre oameni nu ar recunoaște niciodată așa ceva, evident, și cred că nu recunosc pentru că văd în eșecul fiilor imaginea propriului eșec. Dar nu e și cazul meu. Nu mă consider responsabilă absolut deloc de greșelile lor și vă rog să mă credeți că tot ce e rău la ei provine de la tatăl lor. Soțul meu a fost perfect inutil la aproape orice, bani, educația copiilor... Cum aş putea eu să mă consider responsabilă pentru un comportament

precum cel al lui Santiago, din urmă cu câteva minute? a zis uitându-se la infirmiera care a dat din cap cu gravitate, în loc de orice alt răspuns.

— Cu toate astea, vă rog să-l iertați, a repetat marchiza, n-a avut niciodată simțul măsurii: e debil mintal, și în naivitatea lui a început să creadă că, după moartea fratelui său, s-ar putea ocupa de afacerile familiei, lucru de care, dați-mi voie să vă spun, e absolut incapabil. Bine măcar că fratele lui a fost mai înțelept, a zis insistând cu privirea asupra lui Manuel.

— Vreți să spuneți că sunteți de acord cu decizia lui Álvaro?

— Vreau să spun că, în marea lui prostie, soțul meu avea și o virtute: aceea de a ști pe cine să delege. Bănuiesc că e o abilitate proprie aristocrației, dobândită de-a lungul veacurilor, altfel cum s-ar putea explica faptul că ne-am păstrat averea, când pentru cele mai simple lucruri a trebuit să apelăm la alții? Dacă nu am fi fost inspirați când a trebuit să delegăm pe cineva, acum nu ar mai exista nobilime. Soțul meu a lăsat totul în mâinile lui Álvaro și s-a dovedit că a fost inspirat, așa că acum mă văd obligată să cred că același criteriu salvator, moștenit de secole, l-a făcut pe Álvaro să lase totul în mâinile dumneavoastră.

Manuel a cântărit atent cuvintele femeii. Așa să fi fost? Candidatul ideal prevala, probabil, chiar dacă era vorba de un renegat al familiei, ca în cazul lui Álvaro.

— Am înțeles că relațiile dintre Álvaro și tatăl său nu erau prea bune...

— Prea bune..., a rânjit femeia, privind-o pe infirmieră. Spuneți-mi, domnule Ortigosa, ce părere au părinții dumneavoastră despre... cum i se spune? Tendința dumneavoastră? Sper că n-o să-mi spuneți că fac și ei parte din nefericita tagmă a celor care se prefac că acceptă tendințele deviante.

Cu multă grijă, Manuel a lăsat ceașca pe masă, apoi s-a reze-mat iarăși cu spatele de canapea și a privit-o pe femeie, drept în ochi, cu multă îndrăzneală.

— Tendinței mele i-ar fi zis „homosexualitate”, așa se numește, dar nu au avut ocazia: părinții mei au murit într-un accident când eu eram încă foarte mic.

Ea nu a schițat nici un gest.

— Au avut mult noroc, credeți-mă, îi invidiez, pentru că nici vorbă ca relația dintre Álvaro și tatăl lui să fie una bună, și nu din cauza soțului meu. Álvaro a fost o adevărată provocare încă de când s-a născut și se poate spune că îi făcea o plăcere bolnăvicioasă să ne contrazică încontinuu. După cum vedeți, am avut doi fii lipsiți de curaj și unul plin de îndrăzneală, dar prost orientată.

Manuel clătina din cap în timp ce asculta.

— Spuneți, a zis ea provocator, spuneți la ce vă gândiți.

— Mă gândesc că sunteți un monstru, o mamă denaturată și o femeie rea.

Marchiza a râs în hohote, de parcă ar fi auzit un banc bun, în timp ce se uita la infirmieră ca și cum nu i-ar veni să creadă ce auzise.

— Ați auzit? El mă face pe mine denaturată.

Infirmiera a zâmbit, dând din cap cu îngăduință, ca în fața unui lucru absurd sau ridicol.

— Un denaturat, un fricos și un retardat alintat de tatăl său într-atât, încât nu a fost niciodată bărbat, a zis marchiza pe un ton schimbat, plin de amărăciune. Aștia-s copiii mei. Dumnezeu nu m-a binecuvântat cu o fiică și asta a fost crucea mea. Trei neisprăviți care n-au putut să-mi dea nici măcar un moștenitor demn.

— Samuel, a șoptit Manuel, mai mult pentru sine, intuind că bătrâna marchiză se referea la copil.

— Da, Samuel, micul bastard, a zis, aruncând o privire spre infirmieră ca și cum ar fi vrut să o lămurească pe aceasta despre cine era vorba. Știți cum se spune, domnule Ortigosa: copiii fiicelor mele sunt nepoții mei, copiii nurorilor mele sunt sau nu.

Manuel a surâs scârbit.

— Chiar sunteți demnă de dispreț, a zis, surprins de duritatea propriilor cuvinte.

— Mă rog, e o chestiune de perspectivă, pentru mine dumneavoastră sunteți, i-a răspuns marchiza, schițând un zâmbet.

— Dar Catarina?

— Catarina provine dintr-o familie scăpătată, dar pe toți ne paște așa ceva, nu? a zis dând din mână cu iritare. Cu toate acestea, e o aristocrată bine educată și mai eficientă decât mulți bărbați. Nu-mi dau seama ce-a văzut la fiul meu.

— Dar un copil născut de Catarina ar fi nepotul dumneavoastră?

Marchiza a afișat o expresie de infinită amărăciune și a trântit farfurioara și ceșcuța pe masă; nu s-au spart, în ciuda zgometului.

— Catarina e mai curajoasă decât fiul meu. E singurul om din casa asta, în afară de mine, care-și cunoaște locul. Ce bine-ar fi fost să fie fiică-mea, mi-aș da toți fiii în schimbul ei.

Manuel continua să nu accepte atâta meschinărie.

— Mă considerați un monstru, domnule Ortigosa? Credeți că sunt extrem de crudă? Gândiți-vă la un lucru: dacă soțul meu l-a desemnat pe Álvaro moștenitor, nu a făcut-o pentru că era bun la inimă, ci pentru că avea tocmai capacitatea asta de a fi crud, precum și forța necesare pentru a salva moștenirea familiei, stirpea noastră cu tot ce înseamnă ea, cu orice preț și vă asigur că – marchiza s-a îndreptat de spate și a clătinat din cap ca și cum ar fi purtat o coroană – nu ne-a dezamăgit: a făcut tot ceea ce ne așteptam să facă, și încă mai mult. Așadar, dacă mă vedeți ca pe un monstru fără suflet, să știți că nu-i ajung nici la călcâie iubitului dumneavoastră Álvaro. A apărat onoarea acestei familii; tatăl său a știut că se poate baza pe el, pentru că deja făcuse asta înainte, știa că ar fi făcut orice, și așa a fost. Oricât îmi sunteți de insuportabil, trebuie să mă împac cu ideea că dacă Álvaro a crezut că e mai bine ca dumneavoastră să fiți moștenitorul înseamnă că avea motivele lui. Voi accepta, toți vom accepta, nu vă faceți griji din cauza lui Santiago: scena de astăzi nu e altceva decât o răbufnire de copil alintat, o să-i treacă și își va da seama că așa e mai bine pentru noi toți.

Comportamentul bipolar al femeii, care trecea cu ușurință de la cel mai adânc dispreț la curtoazie, i se părea bolnăvicios, de parcă ar fi stat de vorbă cu un nebun. Acum, marchiza se arăta din nou calmă, împăciuitoare, fără urmă de zâmbet în timp ce

vorbea, dar Manuel a simțit în tonul ei toată hotărârea și zestrea depozitate de generații întregi de viță nobilă.

— Nu vă vom pune nici un fel de piedici legale, așa că puteți să vă petreceți timpul culegând struguri sau jucându-vă de-a făcutul vinului, dacă asta vă place, a zis, dându-i de înțeles că era la curent cu vizitele lui la podgorie și la cramă.

Manuel s-a întrebat dacă Daniel era informatorul ei, dar apoi și-a amintit că văzuse o siluetă întunecată stând la pândă, ca un corb ce era, de pe propria ei statuie cu Palas¹, atunci când el urcase în mașina enologului.

— Bucurați-vă de moștenire, administrați firmele și bunurile și aveți grijă să-i asigurați acestei sârmane bătrâne un trai decent până la sfârșitul zilelor ei, a zis și apoi a zâmbit, ca și cum situația în care se afla ar fi distrat-o de minune.

Avea gingiile extrem de roșii, de parcă i-ar fi sângerat. Manuel s-a pomenit gândindu-se la ferocitatea pe care o simbolizau. Marchiza a făcut o pauză teatrală înainte de a-și șterge orice urmă de zâmbet de pe față; buzele i s-au subțiat ca un tăiș.

— Dar dacă v-ați imaginat că prin asta veți câștiga o familie, dați-mi voie să vă spun că v-ați înșelat. Dumneavoastră nu aparțineți acestui loc și toate clauzele legale din lume nu pot schimba asta. Acesta nu va fi niciodată căminul dumneavoastră, nici familia mea nu va fi a dumneavoastră, plecați din casa mea și nu vă mai întoarceți niciodată.

Cele două femei s-au ridicat și s-au dus spre o ușă din apropierea șemineului. Infirmiera a deschis-o și s-a dat la o parte, pentru a-i face loc stăpânei. Marchiza s-a întors și l-a privit ca și cum nu-i venea să creadă că încă se mai afla acolo.

— Am încheiat cu dumneavoastră, a zis. Sunt sigură că veți găsi ieșirea.

A intrat în cameră urmată de infirmieră, care, înainte de a închide încet ușa, i-a aruncat lui Manuel o privire încărcată de dispreț.

A mai întârziat câteva secunde în fața șemineului, lângă serviciul de ceai pe care dacă l-ar fi văzut cineva, în acele clipe, ar

1. Aluzie la poemul „Corbul” de Edgar Allan Poe.

fi spus că acolo avusese loc o conversație cordială. Se simțea slăbit, ca și cum acel corb, acel vampir, și-ar fi lipit buzele subțiri de gâtul lui și i-ar fi băut sângele și viața din vene. Fiecare cuvânt meschin, fiecare gest batjocoritor fuseseră săgeți trimise nu atât pentru a-l răni, cât pentru a o distra pe acea hidră. Fără să vrea, fusese bufonul ei și gândul acesta l-a făcut să tremure de indignare. A dat ocol canapelei, călcând pe covoarele groase și simțindu-se observat tot timpul, până când a ieșit din cameră, spunându-și: „Niciodată n-o să se mai repete“.

A închis ușa după el și a înaintat pe coridor, spre coloanele de lumină blândă ce coborau spre scară. Când a trecut prin dreptul ușii de la camera lui Álvaro, și-a dat seama că era întredeschisă; a împins-o, s-a dus la noptieră și a luat cartea. Înainte de a părăsi camera, a format rapid cifrul de la seif, l-a deschis și a luat toate documentele, plus exemplarul din *Lo entregado al no*, a forțat rama, a scos fotografia și, fără să o privească, a pus-o în carte, printre documente. Atunci și-a amintit de verighetă; a ridicat mâna și a văzut-o pe deget, lipită de cealaltă, ca și cum ar fi fost una singură. A ieșit în fugă.

Epuizat, s-a lăsat să cadă pe un scaun, aproape de soba pe lemne din bucătărie.

— Herminia, acum chiar că ar merge o cafea. Ceaiul marchizei nu mi-a căzut bine; nu m-aș mira să fi conținut cucută.

Femeia s-a postat dinaintea lui și l-a privit cu tristețe.

— Acum știi cine e Corbul. Nici nu-ți dai seama cât de rău îmi pare pentru tot ce s-a întâmplat. Santiago era la grajduri, te-a văzut când ai intrat în bucătărie și a venit să mă ia la rost... Nu aveam cum să-l mint.

— Bineînțeles că nu, Herminia. Stai liniștită. E drept că Santiago e un închipuit, dar, până la un punct, reacția lui e de înțeles.

— Asta voiam să-ți spun, a zis femeia și s-a așezat pe un scaun în fața lui. Știi că am crescut copiii ăștia încă de când s-au născut și că i-am iubit mai mult decât propria lor mamă; îl cunosc foarte bine pe Santiago și știu că e un om bun.

Manuel a vrut să protesteze, dar femeia l-a oprit.

— Extrem de impulsiv, e adevărat, tocmai pentru că e lipsit de personalitate. Când era mic, era cățelușul lui Álvaro, și toată